

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' שסב
עש"ק כ' מסות-מסעי,
מבה"ח מנחם-אב ה'תש"פ

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שבעים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת עוסק בצ"צ וכו' ר' שניאור זלמן הלוי ע"ה

בן הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד

שגלוב

נפטר ביום ב', כ"א תמוז ה'תשס"ו

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת אסתר שיינדל תחי' שגלוב

לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת

גואל צדק ומתוך בריאות הנכונה

*

נדפס ע"י משפחתם שיחיו

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

דבר מלכות

3

הגיע הזמן שתתקיים ההלכה בפשמות - שהגאולה באה מיד / משיחת ש"פ ממו"מ החש"ו

זמן הגאולה

6

כבר נתתקנה סיבת הגלות / פ' השבוע באור הגאולה

המעשה הוא העיקר

11

הוא לומד הלכות בית הבחירה כאילו אין גלות / הוראות למעשה בפועל

ניצוצות של משיח

13

בסוף זמן הגלות אין זמן לחכות בין ממות למסעי / קטעים קצרים ופתגמים בעניי גאולה

כתב יד קודש

14

ענינה הפנימי של פ' ממות / צילום מיוחד מהגהת כ"ק אד"ש מה"מ על שיחת ש"פ ממו"מ החש"ו

ב. אין דעם קומט צו נאכמער הדגשה בקביעות שנה זו - ודען שבת מברכים מנחם-אב אין בשבת פ' מסות מסעי²⁷:

אין די נעמען פון די ביידע פרושיות (האס גיט ארויס דער תוכן מנימי פון כל הפרשה²⁸). פ' מסות און פ' מסעי, אין מרומן דער ירידה אין גלות און (די כוונה בירידה זו -) דער חיזוק והוספה בעבודת האדם און די עלי' וגאולה תבאה עי' 281:

אירן ווערן באצייכנט (אלס שבטים) מיט צוויי תוארים - "שבטים" און "מסות"³⁰. דער חילוק ביניהם אין פארשטאנדליק לויט ווער באדייט אין משל: "שבט" איז א צווייג וועלכע איז נאך ווייך. ווייל דאס האט נאך אין יד די ניקה פון דעם אילן (און לעצמים איז ער טאקע/מחובר צום אילן). דעריבער איז דער ענף טאקע און ווייך: משא"כ "מסות" איז א שטעקע וואס איז שוין תגרס און שטארק. ווייל דאס ווערט זיך און ענף וואס איז אמגעשניטן געווארן און אויסגעצויגנט געווארן און האט מערניט די לחלוחית פון דער זיקה פון דעם אילן.

ער'ו איז דער חילוק צווישן די צוויי תוארים בא אירן: סיי "שבטים" און סיי "מסות" רייסן אן אז נשמות ישראל שטאמען פון א שרש ואילן. פון אלקות. "אילנה דלעילא"³¹. נאר דער תואר "שבטים" ווייסט אויף דער נשמה ווי זי איז מחובר מיט אלקות בגלוי, ווי זי שטייט אין א דביקות צו "אילנה דלעילא". ובכללות - ווי זי

דלעילא תעלה יב"ש

נשמה געפינט זיך למעלה. ובפרטיות - ווי אירן ווינען בומן שביחמ"ק חי' קיים. ווען זיי שטייען אין שטעלע דביקות לאלקות.

אילנה דלעילא (אילנה דלעילא) ווייל עס איז נאך ווייך - ווי זי נשמה קומט אראפ למטה אין גוף תה"ב. ובפרטיות - די ירידה אין גלות. ווען עס זעט זיך ניש אן בגלוי דער אשתי פון אירן סעק אלקות. וואס דורך דער ירידה ווערט זי נאנטער און אכפזיג - ווי מענטשליש פון "אילנה דלעילא".

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ר שתיתקף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמתית והשלימה

ענינה הפנימי של פ' מטות

בקשר עם פרשת השבוע, הבאנו צילום מיוחד (מוקטן) מהגהה הראשונה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת ש"פ מטות-מסעי ה'תשמ"ו (נדפסה בלקוטי שיחות חכ"ח ע' 284)

פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

ב. אין דעם קומט צו נאָכמעד הדגשה בקביעות שנה זו - ווען שבת מברכים מנחם-אב איז בשבת פ' מטות מסעי:

אין די נעמען פון די ביידע פרשיות (וואָס אַרויס דער תוכן פנימי פון כל הפרשה), פ' מטות און פ' מסעי, איז מרומז די ירידה אין גלות און (די כוונה בירידה זו -) דער חיזוק והוספה בעבודת האדם און די עלי' וגאולה הבאה עי"ז:

אידן ווערן באַצייכנט (אַלס שבטים) מיט צווי תוארים - "שבטים" און "מטות". דער חילוק ביניהם איז פאַרשטאַנדיק לויט זייער באַדייט אין משל: "שבט" איז בכלל אַ צווייג וועלכער איז נאָך ווייך, ווייל דאָס האָט נאָך אין זיך די יניקה פון דעם אילן (און לפעמים איז ער טאַקע נאָך מחובר צום אילן), דעריבער איז דער ענף ווייך; משא"כ "מטה" איז אַ שטעקן וואס איז שוין האַרט און שטאַרק, דאס איז אַן ענף וואָס איז אָפגעשניטן געוואָרן און געוואָרן טרוקען און האָט מערניט די לחלוחית פון דער יניקה פון דעם אילן.

עד"ז איז דער חילוק צווישן די צוויי תוארים בא אידן: סיי "שבטים" און סיי "מטות" דייטן אָן אַז נשמות ישראל שטאַמען פון אַ שרש ואילן, פון אלקות, "אילנא דלעילא". נאָך דער תואר "שבטים" ווייזט אויף דער נשמה ווי זי איז מחובר מיט אלקות בגלוי, בשעת התפלה וכיו"ב ווי זי שטייט אין אַ דביקות צו "אילנא דלעילא". ובכללות - ווי די נשמה געפינט זיך למעלה, ובפרטיות - ווי אידן זיינען בזמן שביהמ"ק הי' קיים, ווען זיי שטייען אין דביקות לאלקות.

משא"כ "מטות" איז מתאר די אידן ווי זיי זיינען שלוחים (לחוץ און) בחוץ פון מלך'ס פאלאץ. ובכללות - ווי די נשמה קומט אַראָפּ למטה אין גוף ונה"ב. ובפרטיות - די ירידה אין גלות, ווען עס זעט זיך ניט אָן בגלוי דער העדר המציאות פאַר זיך פון אידן לגבי אלקות, וואָס דורך דער ירידה ווערט זי נתגשם און שלא בערך הרוחניות פון "אילנא דלעילא".

מוקדש לזכות

ורד שמחה בת שרה

להצלחה רבה בכל - בגשמיות וברוחניות

נרבת מהיטבאל יזמות

הגיע הזמן שתתקיים ההלכה בפשטות - שהגאולה באה מיד

שלושת השבועות מחזקים ומעוררים כל יהודי, שאריכות הגלות צריכה להביא, לא לידי יאוש ח"ו, כי-אם אדרבה - להכרה בעלי' הנפלאה שתהי' כתוצאה מהגלות • והכרה זו צריכה להתבטאות בפועל בתוספת חיזוק אצל כאו"א בכל עניני תורה ומצוות, והוספה שלא בערך, בידיעה כי אין מה להתפעל מחושך הגלות • צריך להשתדל להוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות בהידור בכל אופן האפשרי, אולי תהי' השתדלות זו הדבר שיכריע את קו המאזנים לכך זכות ויביא תשועה והצלה לו ולכל העולם כולו • משיחת ש"פ מטות-מסעי, מכה"ח מנחם-אב ה'תש"נ - בלתי מוגה, תרגום מאידית

א. [.] ענין הירידה גדולה בגלות והעלי' גדולה שבאה מזה - מרומז גם בתוכן השמות דפ' מטות-מסעי:

בני ישראל¹ מצויינין בפרשתנו בשם "מטות" כי זה מורה על מקל שהוא קשה וחזק, שאי-אפשר לכופפו, כיון שזה ענף שכבר נכרת מהעץ והתייבש ולא נשאר בו לחלוחית מיניקת האילן (שלא כ"שבט" שכולל גם ענף רך, כי יש בו עדיין משהו מיניקת האילן).

1) בהבא לקמן - ראה לקו"ש חכ"ח ע' 281 ואילך. וש"נ.

בעבודת האדם ה"ז מורה על הירידה דנשמה בגוף, עד להירידה בגלות, כאשר לא ניכר בגלוי הקשר של ה"מטה" עם מקורו ב"אילנא דלעילא", עד שזה מביא למצב של "מטות" לגריעותא, תוקף בההעלם והסתר הגלות (שבהירידה לא ניכרת העלי' שתהי' מזה אח"כ); אמנם על-ידי-זה נפעל בבנ"י ענין ה"מטות" למעליותא - חיזוק ותוקף חדש בעבודת האדם בכל עניני תומ"צ, ולא מתפעלים מכל ההעלמות והסתרים בזמן הגלות, בדוגמת "מטה" שהוא חזק וקשה ואין בו שינויים.

ואדרבה – ע"י ההוספה בתומ"צ יבטלו לגמרי את הגלות, ויביאו את הגאולה האמיתית והשלימה.

והיות שאין אתנו יודע עד מה⁶ (בהגלות), הדבר שידוע כן – שצריך להתווסף ענין מסויים בתומ"צ שעד-עתה לא נעשה עדיין, ולכן צריך להשתדל להוסיף בלימוד התורה וקיום המצוות בהידור **בכל אופן האפשרי**, אולי תהי' השתדלות זו הדבר שיכריע את קו המאזנים לכף זכות ויביא תשועה והצלה לו ולכל העולם כולו (כפס"ד הרמב"ם הידוע⁷).

כולל ובמיוחד – הפעולות ב"פוצו מעיינותיך חוצה", גילוי המעיינות גם במקום שהוא חוץ ממקום המעיינות, מקום שע"פ טבע אין לו (מצ"ע) שום שייכות עם מעיינות, להביא גם לשם את המעיינות עצמן באופן דיפוצו; שע"ז אתי מר דא מלכא משיחא⁸.

ג. בין הענינים שהזמן גרמא שיכולים וצריכים להוסיף בימים אלה (כמדובר כמ"פ): בתשעת הימים (מראש חודש מנחם אב עד תשעה באב, ועד בכלל) יעשו סיומים במסכתות הש"ס וכדאי לפרסם זאת בכל מקום האפשרי.

אשר, על-ידי עשיית "סיום" בתורה, נעשה "סיום" מכל הענינים בעולם, כולל גם ובעיקר – סיום הגלות, מתחיל מסיום על "גלות" שבתורה, הספיקות ומחלוקות בתורה (שנוצרים "מסטרד דרע"⁹), ועי"ז – סיום הגלות כפשוטה.

[ולהוסיף, שענין זה מרומז בתחלת וסיום הש"ס: "מאימתי קורין את שמע בערבין", שבה"ערבין" דגלות ישנה (הקריאה) הגילוי

6 תהלים עד, ט.

7 הל' תשובה פ"ג ה"ד.

8 אגה"ק הידועה דהבעש"ט – נדפסה בס' כתר שם טוב בתחלתו. ובכ"מ.

9 לשון הרעיא מהימנא (זח"ג קכד, ב). הובא בגאגה"ק סכ"ו.

"מסעי" רומז על הירידה בגלות, (מ"ב) המסעות במדבר רומזים על המסעות ב"מדבר העמים" במשך זמן הגלות²; אבל הכוונה **בכל** המסעות – "אלה מסעי" לשון רבים – היא: "לצאת ממצרים", מלשון מיצר וגבול. ולכן נקראים כולם "אשר יצאו מארץ מצרים", כי היציאה מכל המיצרים וגבולים מסתיימת דוקא עם החני' בירדן יריחו, שמרמזת על הגאולה שע"י משיח (יריחו – מורח³ ודאין)⁴.

ולכן הרי זה פועל בבנ"י תוקף וחיזוק בקיום התורה והמצוות – כסיום פ' מסעי וספר במדבר וכל הד' ספרים הראשונים – "אלה המצוות והמשפטים אשר צוה ה' ביד משה אל בני ישראל בערבות מואב על ירדן יריחו", שעוד בעמדנו בסוף זמן הגלות (ערבות מלשון ערב וחושך הגלות), "על ירדן יריחו", מוכנים תיכף להיכנס לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה, מתחזקים ב"אלה המצוות גו".

ב. הוראה שכאו"א יכול ללמוד מזה:

שלושת השבועות מחזקים ומעוררים כל יهودי, שאריכות הגלות צריכה להביא, לא לידי יאוש ח"ו, כ-יאם אדרבה – להכרה בעלי הנפלאה ("געוואלדיקער געוואלד למעליותא) עלי"י" שתהי' כתוצאה מהגלות⁵.

וההכרה בזה צריכה להתבטאות ב**פועל** בתוספת חיזוק אצל כאו"א בכל עניני תורה ומצוות (אלה המצוות גו'), והוספה שלא ע"ד הרגיל (לעומת הירידה שלא ע"ד הרגיל של **שלושת** השבועות ושל גלות זו הארוכה), בידיעה כי אין מה להתפעל מחושך הגלות,

(2 ראה לקו"ת פרשתנו ד"ה אלה מסעי וביאורם.

(3 סנהדרין צג, ב.

(4 לקו"ת שם.

(5 וכמרומו גם בשבת מברכים מנחם-אב, שנקרא "מנחם אב" (ולא אב מנחם), אף שהשם בתורה הוא "אב" ("ומנחם" הוספה לאחרי זה) – כי העיקר הוא מנחם, הנחמה על הגלות, והמנחם הוא ע"י אב, אב (מקור) הרחמים. וראה לקו"ש חכ"ג ע' 214 ואילך.

בסוף זמן הגלות אין זמן לחכות בין מטות למסעי

והנה, כאשר נמצאים בסוף זמן הגלות, בסמיכות ממש לביאת משיח צדקנו ("אָט אָט קומט משיח") – אין זמן לחכות ולהמתין משך זמן בין הענין ד"דבר ה' זו הלכה" ("מטות") ל"דבר ה' זה הקץ" ("מסעי"), היינו, שבשבת א' קורין פ' מטות ובשבת הב' קורין פ' מסעי, אלא מ"דבר ה' זו הלכה" באים **תיכף ומיד** ל"דבר ה' זה הקץ" – "מטות-מסעי" **ביחד**.

(משיחת ש"פ מטות-מסעי, מבה"ח מנ"א ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

מנהג חב"ד שאין מפסיקין בקריאת המסעות – זהו הענין ד"משיח נאו"

מנהג חב"ד שאין מפסיקין בקריאת המסעות, אלא קורין את כולם בחדא מחתא – שזהו כללות הענין ד"משיח נאו", היינו, שאין זמן להפסיק באמצע המסעות, לקרוא קרוא נוסף שיברך ברכה נוספת לפני' ולאחרי' – שהרי צריכים לבוא תיכף ומיד – "נאו" – ל"ירדן ירחו" (סיום כל המסעות). ומכיון שכן – הרי אי אפשר להמתין עד שיברכו ברכה נוספת, "אשר בחר בנו מכל העמים כו", שהרי הבחירה היתה באופן שילכו את כל המסעות בחדא מחתא, ויבואו תיכף ומיד – "מיד הן נגאלין" – ל"ירדן ירחו", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, "דמורח ודאין".

(משיחת ש"פ מטו"מ, מבה"ח מנ"א ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"ג זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

למרות שמישיח יבנה את ביהמ"ק⁵ – יוכל כל יהודי להוסיף איזה פרט כיצד לבנותו ע"פ מש"כ בהלכות בית הבחירה להרמב"ם.

עד – שכאשר משיח יבנה את ביהמ"ק, ופרט אחד לא יתאים למש"כ בהלכות בית-הבחירה להרמב"ם – יוכל כל יהודי לגשת למשיח צדקנו ולשאול אצלו – בהקדים שעם כל הכבוד למשיח צדקנו, שהוא מ"שמונה נסיכי אדם" ו"שבעה רועים"⁶ וכו' – אך לכאורה, בפרט מסויים משיח צדקנו לא בנה את ביהמ"ק כפי שמוכן מהרמב"ם – ואם-כן, "מהיכן דנתוני" לשנות מפסק הרמב"ם?!

שהרי "תורה לא בשמים היא"⁷ ו"לא הביישן למד"⁸ – ואם ליהודי יהי ספק באופן בניית ביהמ"ק ע"י משיח צדקנו, הוא יכול וצריך לשאול אצלו.

ובודאי שלמשיח לא תהי' שום תרעומת או רוגז עליו – מאחר ויודע שדרך לימוד התורה היא באופן ש"לא הביישן למד" – ובמילא בודאי יענה לו על שאלתו.

* * *

ד. והעיקר הוא – להשתדל בימים אלו ללמוד את החלק בתורה שקשור עם הל' בית הבחירה, ולפעול זאת גם על כל שאר היהודים, כי עי"ז בונה כל יהודי את ביהמ"ק אשר הוא היסוד דכל העולם כולו, כמבואר בדברי חז"ל⁹ שבקדש הקדשים בביהמ"ק על הר הבית היתה אבן השתי' ש"ממנה הושתת העולם".

כלומר, כאו"א שלומד הל' בית הבחירה – הרי הוא בונה את ביהמ"ק לכל העולם כולו! ולכן, צריכים בימים אלו לצאת לרחוב, למצוא יהודי ולומר לו: הקשב – עליך לבנות ביהמ"ק לכל העולם כולו! וזאת יעשה עי"ז שילמד את החלק בתורה שקשור עם בנין ביהמ"ק.

ה. וכאשר טוען שאינו יודע אל"ף בי"ת עדיין, הוא עוד לא יודע את האל"ף בי"ת של יהדות!?! אומרים לו, שכל חשבונות אלו אינם תופסים מקום כאשר אתה צריך לבנות ביהמ"ק לכל העולם כולו!

ובאם אינך מבין את החלק בתורה שקשור עם בנין ביהמ"ק בלשון-הקודש – תלמד את תוכן הדברים בלשון אחר, אבל אתה מוכרח לבנות ביהמ"ק לכל העולם כולו!

וכאשר יודעים שע"י לימוד החלק בתורה שקשור עם בנין ביהמ"ק כאו"א בונה ביהמ"ק לכל העולם כולו – נופלים כל החשבונות שעלולים להיות מהעדר מנוחת הגוף והנפש, שהרי במה נחשבים חשבונות אלו לגבי בניית ביהמ"ק לכל העולם כולו, ש"ממנו הושתת העולם!"

ומוסיפים ואומרים לכל יהודי שע"י פועל ש"הפכו ימים אלו לששון ולשמחה ולמועדים טובים"¹⁰, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בקרוב ממש.

דקריאת שמע, שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד, וזה נפעל ע"י "מאמת" מלשון אימה ויראה (כפירוש רב אברהם המלאך¹⁰). ומזה באים לסיום הש"ס – "כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן עולם הבא, שנאמר הליכות עולם לו, א"ת הליכות אלא הלכות", שע"י לימוד התורה (הלכות) נעשים בעה"ב על העולם, עד שמביאים – בהיותו לומד הלכות כפשוטו, יהודי בריא בגשמיות – לעולמך תראה בחייד¹¹ דוקא "עולם הבא" בפועל (כולל – גילוי עולם התחי'), בגאולה האמיתית והשלימה.

ולהוסיף: תוס' על אתר מפרש "אית ספרים דלא גרסינן לי, מיהו בפירוש רש"י איתא, ור"ת הגיהו¹² בספרו וכן נראה דאידי דאיירי לעיל בהלכתא, מייתי לה לסיים בדבר טוב כו', שכן מצינו בנביאים הראשונים שסיימו דבריהן בדברי שבח ותנחומין", שמזה רואים את ענין השלום בתורה בין רש"י ותוספות (הגם שברוב המקומות יש חילוק ביניהם עד שבכמה מקומות שמחלוקת ביניהם)¹³, ז.א. שנעשה שלום במקום של מחלוקת. וזה גם מתאים ומרומז בסיום דברי התוס' – "לסיים בדבר טוב כו' בדברי שבח ותנחומין", שנחמה מורה על המעלה דאתהפכא.

(10) ראה סה"ש תש"ד ע' 66.

(11) ברכות יז, א. וראה תניא פ"ד.

(12) וי"ל, כי ר"ת ה' נכדו של רש"י, ונאמר "עטרת זקנים בני בנים", ולכן "בכחו" להגיד דברי רש"י.

(13) ולהעיר מהר"ת בכ"מ גפ"ת, גמרא פירוש רש"י* תוספות, היינו שתוס' הוא פירוש ובפ"ע מפרש"י.

(* וי"ל שרש"י נרמז באות פ' (ר"ת פירוש) ולא ר' (ר"ת רש"י) וכי"ב, כי ענינו של פרש"י הוא פירוש סתם (- הפשוט) בגמרא.

ד. ועוד והוא העיקר: לאחר כל הדיבורים והסברים וכו' – בני"י מוכנים לה"רכוש גדול" שבא על-ידי אריכות הגלות¹⁴, למעלה מ-1900 שנה, והרי בודאי כבר הגיע הזמן, שמתקיים בפשטות – שזהו תוכן כל הלכה – הפס"ד הלכה העיקרית (של "כל השונה הלכות") – שהגאולה באה תיכף ומיד ממש,

ולפני זה מתגלה איך שמטרת ענין הגלות הוא רק בכדי להוסיף שלימות בבני"י, ע"ד הפס"ד של שלמה המלך¹⁵ בנוגע לב' נשים שכל אחת מהן טענה כי הילד שייך לה – שהילד, "נער ישראל ואוהבהו"¹⁶, צריך להישאר שלם, כל אחד ואחת ממש ממש, וכל הנתנית-מקום לטענה, אפילו קא-סלקא-דעתך בעלמא בזה, שצ"ל ח"ז גזירה על יהודי אחד ויחיד בקצה הארץ ובקצה הגלות, ע"י ענין הגלות, אינה אלא בכדי להוסיף בהילד את המעלה דאתהפכא מגולה לגאולה שנפעלת עי"ז – ע"ד לאתבא צדיקא בתיובתא, שגם הילד האחד והשלם יש בו ב' המעלות של עבודת הצדיק ועבודת התשובה, ועוד וגם זה עיקר – שע"י הטענה יוצא-לאור הפס"ד ובידור ש"תנו לה הילוד החי גו' היא אמו", שכל בני"י – טף נשים ואנשים – בנים אתם להוי' אלקיכם¹⁷, להקב"ה,

וכל בני"י, בשלימות, נשמות בגופים, יוצאים מהגלות, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ותיכף ומיד ממש, ויוצאים מהגלות בריקוד – מתוך שמחה וטוב לבב.

(14) ראה ברכות ט, ריש ע"ב.

(15) מלכים-א ג, טז ואילך.

(16) הושע יא, א.

(17) ראה יד, א.

(5) ראה רמב"ם הל' מלכים רפ"א וסופו.
 (6) ראה סוכה נב, ב. וראה סה"מ השי"ת ע' 254
 (אג"ק כ"ק אדמו"ר שליט"א ח"ג ע' שלא) בהערות.
 (7) נציבים ל, יב.
 (8) אבות פ"ב מ"ה.
 (9) יומא נג, ב – במשנה. נד, ב.
 (10) זכרי' ח, יט. וראה רמב"ם הל' תעניות בסופו.

כבר נתתקנה סיבת הגלות

בעמדנו בשבת חזק דספר רביעי, שבו מתחילים גם ספר חמישי, ובפרט כשחל בחודש החמישי, שבו מודגש החוזק והתוקף דביהמ"ק העתיד בגאולה העתידה, שהיא (לא רק גאולה שלישית, אלא גם גאולה רביעית, ועד) גאולה חמישית, להיותה למעלה לגמרי מחילוקי הדרגות דבית ראשון ושני, גאולה ראשונה ושני' (כנ"ל ס"ו [בהשיחה]) – צריכה להיות הדגשה מיוחדת בנוגע לנקודת האחדות שלמעלה מהתחלקות.

וענין זה בא במעשה בפועל ע"י ההליכה בדרכיו של אהרן (שיום הסתלקותו בחודש החמישי באחד לחודש) – כציווי והוראת המשנה במסכת אבות¹: "הוי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבת לתורה", עי"ז שמגלים את נקודת האחדות שלמעלה מהתחלקות.

ובפרטיות יותר – ע"פ דיוק לשון המשנה "הוי מתלמידיו של אהרן כו": (א) "הוי" – לשון ציווי, שאין זה רק סיפור ע"ד הנהגה דמדת חסידות, כבכמה ענינים במסכת אבות, אלא ציווי והוראה (ויש לומר, שהלשון "הוי" כולל גם נתינת רשות והיכולת) להיות מתלמידיו של אהרן, (ב) "מתלמידיו (של אהרן)" דייקא, בלשון רבים (ולא "תלמידו") – שהשתדלותו בקיום הנהגתו של אהרן היא ביחד עם הרבים, שעיי"ז ניתוסף בזה יותר מצד הענין ד"קנאת סופרים תרבה חכמה"², "תרבה" דייקא, שריבוי אמיתי הוא בלי

גבול, היינו, לא רק באופן ד"בכל מאדך", מאד שלך³, אף שלגבי חבירו ה"ז במדידה והגבלה, אלא שזהו באופן של בלי גבול גם לגבי חבירו (שאר תלמידיו של אהרן), ועד שקשור עם בלי גבול (מאד) האמיתי.

ויש להוסיף ולהדגיש הקשר והשייכות דאהבת ישראל להגאולה העתידה – לא (רק) מפני שביטול הגלות הוא ע"י ביטול סיבת הגלות (שבא ע"י ההיפך דאהבת ישראל⁴), שהרי בעמדנו לאחרי סיום מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות, לאחרי סיום כל מ"ב המסעות ב"מדבר העמים"⁵, ונמצאים כבר "על ירדן ירחו"⁶ (דרגתו של משיח ד"מורח ודאין"⁷), על סף הגאולה, בודאי שכבר נתתקנה סיבת הגלות, ולכן, ההדגשה דאהבת ישראל היא – בתור טעימה ועד להתחלה דהגאולה האמיתית והשלימה הקשורה עם נקודת האחדות שלמעלה מהתחלקות, שמודגשת באחדותם של ישראל, מצד בחי' היחידה (דרגא החמישית) שבכל ישראל בשווה, שהיא ניצוץ מנשמתו של משיח⁸, יחידה הכללית⁹.

ועפ"ז יש להוסיף גם בהפירוש "ומקרבת לתורה" – שהכוונה היא להקירוב ללימוד התורה דגאולה העתידה, "תורה חדשה מאתי תצא"¹⁰

(משיחת ש"פ מטות-מסעי, ב' מנחם-אב ה'תנש"א - מוגה)

(1) אבות פ"א מ"ב.

(2) ב"ב כא, סע"א. שם כב, רע"א. וראה אוה"ת ויצא ריח, ב ואילך. וש"נ.

(3) ראה תו"א מקץ לט, ד. ובכ"מ.

(4) ראה יומא ט, ב.

(5) ראה לקו"ת פרשתנו פח, ג ואילך.

(6) לג, מח.

(7) סנהדרין צג, ב. וראה לקו"ת פרשתנו פט, ב.

(8) כידוע שהפסוק "דרך כוכב מיעקב" שקאי על מלך המשיח, קאי גם על כאו"א מישראל שנמשל לכוכב, כיון שבכאו"א מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח (ראה לקו"ש ח"ב ע' 599. וש"נ).

(9) רמ"ז לזח"ב מ, ב. ולזח"ג רס, ב. ועוד.

(10) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

הוא לומד הלכות בית הבחירה כאילו אין גלות

ג' קטעים* בענין לימוד הל' ביהב"ח – משיחות: ש"פ מטות-מסעי ה'תשל"ו,
ש"פ מטו"מ ה'תש"מ וש"פ מטות ה'תשמ"א – בלתי מוגה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כאשר יהודי לומד ענינים אודות בית המקדש, רואה זאת אפילו הגוי – באם הוא לומד באנגלית, שהרי אפשר ללמוד זאת בכל שפה, העיקר נוגע התוכן.

עד"ז – הולך לו יהודי כשהוא מהורהר או ממלמל משהו. שואל אותו הגוי: מדוע אתה מהורהר? עונה היהודי – שהוא מודאג כמה הם המדות של ביהמ"ק.

שזהו ע"ד מה שהי' בזמן המן הרשע, בשעה שהגיע המן למרדכי וראה את התינוקות עוסקים בלהט במשהו, שאלם המן במה הם עוסקים, וענו לו שעוסקים בסוגיא כיצד צריך להקריב את העומר¹;

– ישנו כבר ביהמ"ק, כהן ועומר, הדבר היחידי שמדאיג אותם – איך להקריב את העומר, ואודות גזירת המן כלל לא חושבים!

ואע"פ שהי' שם גם מרדכי ש"ידע את כל אשר נעשה"², לא רק למטה, אלא גם מה שנעשה למעלה³, היינו, גודל הגזירה רח"ל, אעפ"כ דאגתו היחידה היתה – דיני הקרבת העומר!

ומה שישנה גזירה על בני" וצריכים לצום, לומר תהילים וכו' – לזה יהי' זמן אחר, עכשיו הוא מתעסק בלימוד הלכות הקרבת העומר!...

ב. עד"ז היום, ש"אין הדבר תלוי אלא בתשובה"⁴, וכל הגזירות בטלו כבר – דאגתו היחידה של יהודי היא: מה הם המדות של בית-המקדש!

– הגלות אינה מציקה לו, משיח כבר בא וישנו כבר ביהמ"ק, ולכן הוא לומד מס' מדות. אצלו מציאות הגלות מלכתחילה לא קיימת.

* * *

ג. גם אחרי ביאת משיח יצטרכו ללמוד הלכות בית הבחירה,

(* לפי סדר כתיבתם להלן. (3) פרש"י עה"פ – מאסת"ר פ"ז, יט.

(1) ויק"ר פכ"ח, ו.

(2) סנהדרין צז, ב.

(2) אסת"ר ד, א.

חייבים להמשיך לנסוע הלאה במהירות

א. הרי הולכים עכשיו לקראת פרשת "אלה מסעי".

בלקו"ת¹ מקשה על מ"ש "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים גו", "מסעי" לשון רבים, דלכאורה, הרי יציאתם ממצרים היתה במסע אחד בלבד – המסע מרעמסס לסוכות², ושאר המסעות אח"כ כבר לא היו "אשר יצאו מארץ מצרים", ומדוע אומר "מסעי" לשון רבים?

ומבאר בלקו"ת, שבכל המסעות עד לירדן ירחו³, שזוהי הביאה לארץ, הנה מכיון שעדיין לא הגיעו לתכלית, הרי זה עדיין מצרים.

[ובפרטיות יותר: במצרים ישנם מדריגות רבות – מצרים דלעו"ז ומצרים דקדושה, וכאשר עוצרים במקום, היכן שלא יהי', ולא ממשיכים הלאה – אזי למרות שהוא התקדם כ"כ הרבה, עדיין נמצא במצרים!]

כפי שנהגו פעם לומר על השעון, שהוא הולך והולך ואינו זז ממקומו...

הרי "ימים יוצרו ולא אחד בהם"⁴, הקב"ה נותן לבן-אדם ימים קצובים לפי-מידה, ולא נותן לו אף יום יותר או פחות, ובכל יום עליו לפעול משהו.

במילא יש לידע, שככל שלא עשו כלום והיכן שרק אוחזים, אין להסתפק בזה ויש לעשות יותר, ובאם נעצרים – נמצאים במצרים. והרי צריכים לצאת ממצרים ולנסוע הלאה, עד שיבואו לירדן ירחו, דמורח⁵ ודאין⁶, בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו.

ב. סוף-כל-סוף הרי נגיע למחוז חפצנו, וא"כ כאשר יודעים בודאות שנגיע לשם – מדוע צריכים להיות זמן כה רב בדרך? הרי טבע כל אדם הוא, שכשאשר הוא יודע שיגיע למקום מסוים, אינו חפץ בטלטול וטירחה מיותרים בדרך, ואינו רוצה להיות כ"כ הרבה זמן בדרך, אלא רצונו שיהי' כמה שיותר מהר.

ובפרט כשעושים חשבון איך שהדבר נוגע לא רק לעצמו, אלא לכל בני ישראל, כיון שישיראל ערבים זה בזה⁷, בודאי לא ירצה לעכב בדרך את כל בני ישראל זמן מיותר, וידאג שיהי' כמה שיותר מהר.

ובפרט כאשר יודע את פס"ד הרמב"ם⁸ – שהעולם הוא שקול ובפעולה אחת יכול להכריע את כל העולם לכף זכות, אזי החשבון הנ"ל הוא לא רק כדי למהר את הגאולה, אלא יתכן שע"י פעולה אחת הוא יביא 'על המקום' את הגאולה! ולכן, בודאי שיש לפעול ללא הרף, לצאת ממצרים ולהגיע לירדן ירחו.

והקב"ה יתן ש"יהפכו ימים אלה⁹ לששון ולשמחה"¹⁰, במהרה בימינו.

(משיחת ש"פ מטות, מבה"ז מנ"א ה'תשי"ד - בלתי מוגה)

(1) מסעי פח, ג.
 (2) מסעי לג, ג-ה.
 (3) ס"פ מסעי.
 (4) תהלים קלט, טז. וראה לקו"ת שלח נב, א. סה"מ
 ה'ש"ית ע' 125.
 (5) סנהדרין צג, ב.
 (6) ראה לקו"ת מסעי פט, ב.
 (7) שבועות לט, א.
 (8) הל' תשובה פ"ג ה"ד.
 (9) ע"פ ירמ"י לא, יב.
 (10) זכר"י ח, יט. הובא ברמב"ם סוף הל' תעניות.

תפעל אצל הקב"ה שיצאו כבר מהגלות!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך".

א. המשנה בפרקי אבות אומרת¹: "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו".

הענין של "מילי דחסידותא" בזה – יובן ע"פ דיוק הלשון "עשה רצונו כרצונך":

הלשון הרגיל הוא "קיים רצונו" (קיום המצוות) שהולך הן על מצות עשה (בדרך עשי') והן על מצות לא תעשה (בדרך דחי', לא בדרך "עשה"), אך כאן אומר דוקא "עשה רצונו", ע"ד "נחת רוח לפני שאמרת ונעשה רצוני"².

והענין הוא: "עשה רצונו" הוא מלשון "עושיין רצונו של מקום"³, כמבואר בחסידות⁴ הפירוש בזה – שיהודי פועל רצון חדש אצל הקב"ה (ולא רק מקיים רצון ה' מלפנ"ז).

וזאת אומרת המשנה כאן – בתור "מילי דחסידותא" – "עשה רצונו כרצונך": ע"פ דין יהודי אינו צריך לעורר רצון חדש אצל הקב"ה. אבל ע"פ מדת חסידות – "עשה רצונו כרצונך", כלומר, יהודי צריך לעורר רצון חדש אצל הקב"ה, שהרצון של הקב"ה יהי' "כרצונך", כרצונו של היהודי.

ב. אחד מהענינים בזה:

למרות שנמצאים בגלות, ובפשטות – כי זה רצון הקב"ה עכשיו שבני ישראל יהיו בגלות, אעפ"כ אומרת לנו המשנה הוראה – ו"טעה בדבר משנה חוזר"⁵ כי לא שייכת טעות במשנה – "עשה רצונו כרצונך":

יהודי צריך לעורר רצון חדש אצל הקב"ה, שרצונו של הקב"ה יהי' "כרצונך" של בני ישראל – שצריכים לצאת מהגלות תיכף ומיד!

טוען היהודי, שאין זו הדרך שלו לתבוע ולעורר רצון חדש אצל הקב"ה, לצעוק "עד מתי" ו"זאג שוין זיין די גאולה"⁶, והוא סומך על הרצון של הקב"ה, שכאשר ירצה, יוציא את בני ישראל מהגלות...

אומרים לו: זוהי ההוראה במשנה – "עשה רצונו כרצונך": תפעל רצון חדש אצל הקב"ה – "כרצונך" – שיצאו כבר מהגלות!

ועי"ז שצועקים באמת שרוצים כבר את הגאולה, וב"דברים היוצאים מן הלב נכנסים את הלב"⁷, "כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם"⁸, כולל ללב האדם העליון – פועלים אצל הקב"ה הרצון להוציא את בני ישראל מהגלות!

ג. הרי יכולים לשאול: אמת אמנם ש"עשה רצונך כרצונו" – להוציא את בני ישראל מהגלות – הוא דבר טוב, אבל אולי זה לא קשור לעבודת השם, שהיא העיקר אצל יהודי –

(1) פרק ב' הלכה ד'.
 (2) תו"כ ופרש"י ויקרא א, ט. ספרי ופרש"י פינחס
 כח, ח.
 (3) לשון חז"ל ברכות לה, ב.
 (4) ראה לקו"ת אמור לב, ד ואילך. שלח מג, א. בלק
 ט, א. ברכה צט, ג. ובכ"מ.
 (5) כתובות פד, ב. טושו"ע חו"מ רסכ"ה.
 (6) = שתבוא כבר הגאולה.
 (7) ראה ספר הישר לר"ת שער יג. הובא בשל"ה סט, ב.
 (8) משלי כז, יט.

"אני נבראתי לשמש את קוני"⁹?

על-כך ממשכה המשנה – "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו": עשיית רצון חדש אצל הקב"ה (בנדוד – להוציא את בני ישראל מהגלות), הוא גופא ענין של עבודת ה' לשמש את קוני – "כדי שיעשה רצונך כרצונו".

ואדרבה, זהו ענין הכי נעלה בעבודת השם – שמתבטאת בעשיית רצון חדש אצל הקב"ה – הענין ד"רעוא דרעוין"!

במילא אומרים ליהודי: לשם מה אתה צריך לעסוק בעבודת השם בענינים שבאים למטה בעולם ע"י ספירות, מסכים, פרסאות וצמצומים, באופן של שבירה, נפילה וירידה כו' – כאשר ביכולתך לעבוד את הקב"ה בענין ד"רעוא דרעוין", היינו, לעשות רצון חדש אצל הקב"ה שיוציא את בני ישראל מהגלות וכיו"ב, ובל' המשנה: "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו"!

פראי-אדם שמעכבים את הגאולה ומחזיקים את כל סדר ההשתלשלות – בגלות, רחמנא-ליצלן!...

ד. מזה מובן, שאם ישנו פרא-אדם ("א ווילדאק") הבא בטענה שעוד לא יכולים לצאת מהגלות כי הוא עדיין לא ראוי לזה והשני ג"כ לא ראוי, ושהקב"ה רוצה שבני ישראל ישארו עוד בגלות, עם כל הטענות שבזה,

– עונים לו: אלו הם פראי-אדם ("ווילדאטשען") שמעכבים את הגאולה, מחזיקים את עצמם, את יהודים אחרים ואת כל בני ישראל, "שכינתא בגלותא"¹⁰ וכל סדר ההשתלשלות – בגלות, רחמנא-ליצלן!...

ומיהו זה ואיזה הוא אשר יבוא ויאמר שהוא היודע מהו רצונו של מקום, ושרצונו של מקום שבני ישראל, שכינתא וכל סדר ההשתלשלות – ישארו בגלות!...

ע"כ ישנה ההוראה מהמשנה הנ"ל, שחלק מעבודת השם ("כדי שיעשה רצונך כרצונו") של יהודי היא: לעשות רצון למעלה – "עשה רצונו כרצונך" – להביא תיכף ומיד את הגאולה האמיתית והשלימה.

ה. ויה"ר שעיי"ז שיהודים צועקים ותובעים עוד בזמן הגלות שהגאולה תבוא כבר – בודאי יפעלו אצל הקב"ה, ותיכף ומיד, עוד בגלות, יכניסו את האל"ף דאלופו של עולם "בגולה", ונפעלת מיד ה"גאולה",

ומשיח צדקנו בא מיד, כמדובר לעיל¹¹ – שמשיח בא מיד בשבת פ' מסעי תשד"מ בבית המדרש זה, ומתפללים כולם ביחד תפלת מנחה דשבת זו ב"מקדש אד' כוננו ידיך"¹², וברגע כמימרא ממש!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ מסעי ה'תשד"מ – בלתי מוגה)

(9) קידושין פד, ב. הקודם של "יחי המלך" ע' 7 ואילך.
 (10) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. ועוד.
 (11) שיחת ש"פ פינחס תשד"מ – נדפסה בגליון 12 בשלח טו, יז.

היציאה מהגלות באופן ד"מטות" ו"מסעי"

ההוראה ד"מטות-מסעי" קשורה במיוחד עם הזמן ד"בין המיצרים" – שאז קורין בתורה "מטות-מסעי":

"מסעי" – מורה על כללות זמן הגלות, שאז נמצא יהודי שלא במקומו – "בנים שגלו מעל שולחן אביהם"¹, "במדבר העמים"², ולזה צריך להיות הענין ד"מסעי" – לנסוע ולצאת מ"מדבר העמים", ולזה צריך להיות הענין ד"מסעי" – לנסוע ולצאת מ"מדבר העמים", עד לסיום כל המסעות – כשבאים לארץ טובה ורחבה, ארץ ישראל.

וכאן באה ההוראה מהחיבור ד"מטות-מסעי" – שהפעולה ד"מסעי", לצאת מהגלות ולבוא לארץ טובה ורחבה, צריכה להיות בכל התוקף ד"מטות",

הן בנוגע לתפלה ובקשה, דרישה וצעקה "עד מתי"... אשר, במשך כל השנה כולה זמנה הוא, ועאכ"כ בתקופה ד"בין המיצרים", זמן החורבן והגלות כו', אזי הצעקה ד"עד מתי" היא בתוקף גדול יותר, וב"בין המיצרים" גופא – ביום השבת, שעיקר ענינו – תפלה, עד כדי כך, ש"בקושי התירו לדבר דברי תורה בשבת"³,

הן בנוגע לפעולות שעל ידן מבטלים את הענין ד"חטאינו" – סיבת הגלות ("מפני חטאינו גלינו מארצנו"), כללות מעשינו ועבודתינו בכל עניני יהדות, תורה ומצוותי', ובפרט בענינים השייכים במיוחד לתקופה ד"בין המיצרים"⁴ – הוספה בלימוד התורה ("משפט"⁵), ובמיוחד, בענינים השייכים לבנין ביהמ"ק וביאת משיח צדקנו, והוספה במצות הצדקה⁵,

אשר, עי"ז ממהרים ומקרבים עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז נזכה לשמוע את "אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל"⁶ (כפי שהולכים לקרוא בתפלת מנחה) – "גואל ראשון הוא גואל אחרון"⁷, במהרה בימינו ממש.

(משיחת ש"פ מטו"מ, מבה"ח מנ"א ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

(1) ברכות ג, סע"א. ועוד.

(2) יחזקאל כ, לה. וראה לקו"ת פרשתנו (מסעי) פח, (5) ישעי' א, כז. וראה לקו"ת ר"פ דברים. ג ואילך. (6) ר"פ דברים.

(3) ראה ירושלמי שבת פט"ו ה"ג. הובא בס' היראה לר"י אות שיט. וראה תו"א הוספות קיג, א-ב. ובכ"מ. (7) ראה ד"ב ר"פ ספ"ט. וראה בהנסמן בלקו"ש ח"א ע' 8 הע' 3. לקו"ש חכ"ח ע' 213 הע' 42. וש"נ.

(4) ראה לקו"ש ח"י"ח ס"ע 419 ואילך. חכ"ג ע' 223.

מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחי'

וילדיהם רחל בת חיה מושקא. לאה שרה בת חיה מושקא. וישראל רחמים בן חיה מושקאשיחי'

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחי'